

KDYŽ SE URODÍ

I.

Byl to jeden z těch pochmurných dnů, které
obskakují hlavu, parodie na sluneční soustavu
o dvou planetách, den fízla s psí taktikou, který vás
při výslechu nepokouše, ale pošťká do Výkřiku
Edvarda Muncha,

a jestli s takhle zmalovanou tváří podlehnete a do
nastavených dlaní vložíte své jméno, vřelé stisky ho
rozdrťí a nejste.

II.

Už jen cynik, těší mě. Mé krédo víte? Tak si pište:
Skutky jsou dobré, až když je osolíte,

napadá mě, co takhle poobědvat s vlky a ovečkami?
Hlavní chod: pár smířčích vět, po nich sladká tečka
a my všichni tady budeme se tvářit, že ji nikdo do
nikoho nezabodne, souhlasíte?

III.

A pak už ani cynik. Životní vyhazov, znáte to?
Svoboda jako nejhumánnější ghetto, ale do háje s ní,
je k nežití, když ti mysl ohne hřbet –

IV.

Jeden na zeď čerty maluje, že je zkyslé, druhý kruhy
ticha, které odfiltrují démona z alkoholu. Tolik
k těm dvěma, přestože je tu jen on, kdo civí na láhev
Cabernet Sauvignon uprostřed stolu –

V.

On to ale dá, ten odpískaný chlap – dá pocit, že je
mrakodrap, stoupne si pevně a svisle a nechá všemi
stropy svými to víno prosakovat,

a vy, s hlavou zakloněnou, klidně si myslíte, že jste
svědky parodie na sluneční soustavu o dvou
planetách, že tu kdosi obíhá a s kýmsi zápasí,

ano, jde o toho fízla s psí taktikou, který nekousne,
ale pošťká, myslíte, jak chcete, ale cosi ve mně je
mu neskonečně vděčné za tu hrůzu, za smrtelný pot,
jak obilí cepům, které mlátí klasy,

neboť až v zrně život.